

Arrest

nr. 294 251 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 2 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uit het nazicht van het Eurodac-systeem bleek dat verzoeker op 4 april 2023 werd geregistreerd in Kroatië in het kader van illegale binnenkomst en een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 5 mei 2023 werd een terugnameverzoek gericht aan Kroatië. De Kroatische autoriteiten stemden op 19 mei 2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 25 mei 2023 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [...] verder de betrokkene genoemd, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 02.05.2023 in België een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 04.04.2023.

De betrokkene werd gehoord op 04.05.2023. Hij stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelt verder geen familie in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Afghanistan 10 dagen na de val van de regering verlaten te hebben. Hij reisde naar Iran, waar hij ongeveer 7 maanden gebleven is. Hij reisde verder naar Turkije, waar hij ongeveer 6 maanden verbleef. Nadien trok hij naar Bulgarije waar hij ongeveer 7 dagen bleef. Hij reisde verder naar Servië. Hij stelt er verbleven te hebben in een centrum in Presjevo en er in totaal ongeveer 5 maanden geweest te zijn. Hij reisde verder naar Bosnië, waar hij 3 dagen bleef. Vervolgens reisde hij naar Kroatië. Zijn vingerafdrukken werden er genomen op 04.04.2023. Hij stelt aangehouden te zijn door de politie en nadien ongeveer 8 dagen in een gesloten centrum gezeten te hebben. Hij reisde verder door Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. Hij stelt er drie nachten voor het doen van zijn verzoek, gearriveerd te zijn. Hij deed een verzoek op 02.05.2023. De betrokkene stelt dat in Kroatië enkel zijn vingerafdrukken genomen werden en stelt dat hij nergens eerder een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 05.05.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokken terug te nemen. Op 19.05.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië en dat enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac- resultaten type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen.

De betrokkene stelt dat hij gewoon naar België kwam om hier asiel aan te vragen. Hij stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij niet weet wat hij daar moet doen en omdat er daar geen werk is. Hij stelt reeds van het begin van zijn reis naar België te willen komen. De betrokkene stelt dat hij gewoon naar België kwam om hier asiel aan te vragen. Tevens stelt hij dat hij reeds van het begin van zijn reis naar België wilde komen. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België als doel voorop stelde, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij niet weet wat hij daar moet doen en omdat er daar geen werk is. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

We wensen te verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 22.04.2022, verder het AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers het recht op werk na 9 maanden vanaf de dag van het doen van hun verzoek indien het Ministerie van Binnenlandse Zaken nog geen beslissing nam, als de procedure nog niet afgerond werd, zonder fout van de verzoeker. De verzoeker heeft geen verblijfs- of werkvergunning, of een werkregistratiecertificaat nodig totdat de beslissing over het verzoek finaal is (AIDA-rapport, pagina 89 – "Applicants have the right to work after 9 months from the day of lodging the application upon which the Ministry of Interior has not yet rendered

any decision, if the procedure has not been completed due to no fault of the applicant. To this end, they do not need a residence or work permit, or a work registration certificate, until the decision on their application is final.”).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens sinds begin 2017 (AIDA-rapport, pagina 22). Vooral aan de grens met Servië gebeuren er zeer vaak pushbacks (pagina 24). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aantoont dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van het UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (AIDA-rapport, pagina 26).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply”, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (“Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...”, pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-

refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ("In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law").

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Met het akkoord van 19.05.2023 zijn de Kroatische instanties akkoord gegaan met de overname van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Kroatië.

Daarnaast stelt het AIDA-rapport dat personen, die in kader van Verordening 604/2013 worden overgedragen, geen obstakels ondervinden toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 52, "Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia"). Daarbij stelt het AIDA-rapport dat deze personen geen moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot het opvangsysteem en de materiële opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 52, "According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions").

Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië aan dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (AIDA-rapport, pagina 79). Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Tot slot werden er geen omstandigheden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 84). Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

De betrokkene verklaart tijdens het persoonlijk gehoor dat zijn gezondheid goed is. De betrokkene maakt geen gewag van medische problemen en tot op heden werden er tevens geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd (AIDA-rapport, pagina 91). Echter stelt het rapport

dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien (AIDA-rapport, pagina 93-94). Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", AIDA-rapport, pagina 92).

Het AIDA-rapport stelt dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ("Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021", pagina 95) en dat een 3 keer maand een psychiater aanwezig is in het opvangcentrum van Zagreb. We benadrukken dat in het rapport tevens wordt gemeld dat 'Médecins du Monde' stelt dat de organisatie van behandeling van mentale problemen goed loopt mede dankzij een goede samenwerking met Kroatische instellingen en het Instituut voor Kind en Adolescent Psychiatrie en Psychotherapie van het Universitair Ziekenhuis van Zagreb en dat tolken worden voorzien ("MDM reported that the organisation of preventive and treatment interventions related to the mental health of applicants for international protection is working well thanks to the established and improved interdisciplinary cooperation of MDM – BELGIQUE with a general practitioner, psychologist and psychiatrist, as well as due to referrals to psychiatric hospitals, Institute for Child and Adolescent Psychiatry and Psychotherapy of the University Hospital Centre Zagreb and the Child and Youth Protection Center of the City of Zagreb, which are supported by interpreters and MDM staff as needed", pagina's 95-96).

De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens 10 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 3 §2 juncto 18 §1 b de Dublin-III-Verordening, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht.

Aan verzoeker werd op 15.06.2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan (...)) 3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft. (...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.) (Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)

Artikel 20 (5) van de Dublin III- Verordening luidt als volgt:

“5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is. Deze verplichting geldt niet meer wanneer de lidstaat die wordt verzocht de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat af te ronden, kan aantonen dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een andere lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.

Een verzoek dat na een in de tweede alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Kroatië werden geregistreerd;

- het gegeven dat de asielprocedure in Kroatië correct verloopt en er geen aanleidingen zijn om te denken dat verzoeker zich niet opnieuw zou kunnen richten tot de asielprocedure of zou worden opgesloten tijdens de asielprocedure of in slechte opvangomstandigheden zou terechtkomen tijdens de asielprocedure;
- er geen enkele aanleiding is dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;

In casu stelde verwerende partij vast dat verzoeker zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Kroatië. Met andere woorden is volgens gedaagde Kroatië in casu de lidstaat waar verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming dient in te dienen. Verzoeker haalt aan dat hij inderdaad zijn vingerafdrukken diende te geven, doch verzoeker heeft in de praktijk nooit iets van een soort asielprocedure mogen ervaren in Kroatië.

In de bestreden beslissing maakt gedaagde zich bovendien sterk dat Kroatië lid is van de conventie van Genève.

Deze motivering is niet afdoende. Gedaagde is met deze motivering immers niet concreet nagegaan of Kroatië werkelijk de minimumnormen betreffende verzoeken tot internationale bescherming naleeft.

Uit de persoonlijke ervaring van verzoeker blijkt immers duidelijk het tegendeel. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik de kans gekregen de redenen voor een aanvraag tot internationale bescherming uiteen te zetten. Hij heeft er een maand in gesloten centrum verbleven zonder enige informatie.

Het staat buiten kijf dat de Kroatische autoriteiten asielzoekers niet op een menswaardige wijze behandelen. De Kroatische autoriteiten respecteren de minimumnormen inzake de asielprocedure aldus niet.

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht door verwerende partij in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt ook dat het op zich geen argument is dat Kroatië het EVRM ondertekende. De arresten van het EHRM bewijzen elke dag dat de ondertekening van het EVRM op geen enkele wijze een garantie is voor het respecteren ervan.

De verwijderingsbeslissing rust aldus op de overweging dat Kroatië de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielprocedure, April 2019 – GDP:

“Global Detention Project Croatia Report on immigration detention (legal context and practices; detention infrastructure) Country Report: Immigration Detention in Croatia: Shrinking Space for independent Monitoring (Special or Analytical Report, English) and asylum- related legislation. [...] The grounds for asylum detention in the LITP mirror those in the Reception Conditions Directive and are reportedly narrower than under the previous Law on Asylum. [...] Reportedly, most asylum seekers are not detained. However, those that are are most frequently detained when they apply for asylum after having received a deportation order or when they attempt to leave the country before the completion of their asylum procedure. In 2017, 134 asylum seekers were detained in Jezevo detention centre; in 2016, 50 were detained.²⁰ 2.4 Children. [...] With respect to asylum seekers, the HPC reports that Interior Ministry staff inform asylum seekers orally about the reasons for their detention and—if necessary—an interpreter reads the decision to them. [...] Yet, its operation resembled practices carried out in the Ljubljana Asylum Home in Slovenia.”

Houding van de politie tav van de vreemdelingen, 4 December 2019:

"Balkan Insight Croatia Police denies claims that they illegally arrested 2 Nigerian students and expelled them to Bosnia Croatian Police Deny Expelling Nigerian Students to Bosnia (Media Report, English) According to police, a fifth Nigerian team member of the same sports group tried to cross into neighbouring Slovenia, failed, then applied for asylum in Zagreb and is now in a shelter for asylum seekers in Zagreb. Police said they suspected an attempted "misuse of participation in sports competition" to get into the European Union to which Croatia belongs.

USDOS - US Department of State Croatia Annual report on trafficking in persons (covering April 2018 to March 2019) 2019 Trafficking in Persons Report:

"Croatia (Periodical Report, English) Despite conducting operations to proactively identify victims, the government did not consistently screen migrants and asylum seekers, and alleged police abuse strongly discouraged victims within this population from cooperating or self-identifying. [...] == PRIORITIZED RECOMMENDATIONS == Institutionalize and implement screening procedures for migrant flows, including asylum seekers and unaccompanied minors. • Increase capacity and training to accurately screen for victims and consistently implement screening procedures for vulnerable populations, particularly migrants, refugees, asylum seekers, seasonal workers, and Roma. • Vigorously investigate [...] Civil society reports indicated government efforts to screen migrants and asylum seekers, including unaccompanied children, were seriously lacking. [...] While the government denied allegations of police abuse against migrants, international organizations criticized the government for violent pushbacks of illegal migrants, and civil society reported border police assaulted and harassed migrants, including vulnerable persons such as asylum seekers, children, persons with disabilities, and pregnant women, which strongly discouraged victims from self-identifying."

Balkan Insight Croatia, Hungary:

Article on migrants reporting on being beaten and mistreated by border police when trying to cross into Croatia or Hungary 'Nobody Hears You': Migrants, Refugees Beaten on Balkan Borders (Media Report, English) When the family asked for asylum, the police officers laughed and said that they would be given "Bosnian asylum - meaning that they would be deported back to Bosnia. Injuries The Serbian-based NCO Asylum Protection Centre has also gathered extensive evidence of Croatian police brutality."

Dit alles komt overeen met een vernederende en onmenselijke behandeling, een behandeling die verzoeker en diens gezin reeds ondergaan hebben bij hun detentie in Kroatië.

Het staat buiten kijf dat de Kroatische autoriteiten asielzoekers niet op een menswaardige wijze behandelen. De opvangomstandigheden blijven erg moeilijk en precair. De Kroatische autoriteiten respecteren de minimumnormen inzake de asielprocedure aldus niet.

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht door verwerende partij in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker toont aan dat het gevaar op een onmenselijke behandeling in Kroatië reëel is, voor asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Kroatië worden teruggezonden.

Verzoeker benadrukt tevens dat de bestreden beslissing geen informatie geeft op basis van recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale rechtsbronnen.

Verwerende partij heeft de feitelijke gegevens niet correct geïnterpreteerd en is op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening dat verzoeker eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd.

Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker voert aan dat verweerder heeft nagelaten om *in concreto* na te gaan of de minimumnormen betreffende verzoeker om internationale bescherming werkelijk worden nageleefd in Kroatië. Volgens verzoeker staat het buiten kijf dat verzoekers om internationale bescherming niet menswaardig worden behandeld in Kroatië.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder uitgebreid motiveerde over het verdere verloop van de procedure in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming en over de meer algemene levensomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Verweerder baseerde zich hiervoor op het AIDA-rapport van 22 april 2022. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt beperkt verweerder zich niet tot de loutere stelling dat Kroatië lid is van de Conventie van Genève en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ondertekende. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verweerder een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de garanties dat verzoeker de gelegenheid zal hebben tot het verderzetten van zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar een rapport van april 2019 van het *Global detention project*, twee artikels van Balkan Insight en een rapport van de Amerikaanse overheid over mensenhandel van 2019. In dit eerste plaats dient de Raad op te merken dat het AIDA-rapport waarop verweerder zich baseert, meer recent is dan de stukken waarnaar verzoeker verwijst. Waar concreet wordt verwezen naar het politiegeweld bij pushbacks aan de grens, merkt de Raad op dat verzoeker als Dublin-terugkeerder geen risico loopt om geconfronteerd worden met een pushback vermits hij aan Kroatië wordt overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden en in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Verzoeker voert tevens aan dat hij tijdens zijn detentie in Kroatië vernederend en onmenselijk behandeld werd. Hieromtrent wordt echter geen concreet begin van bewijs neergelegd. Verzoeker verduidelijkt ook niet waarom hij bij zijn terugkeer naar Kroatië in detentie geplaatst zou worden.

3.3. In de mate verzoeker aanvoert dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan, zonder dat hij toegang kreeg tot een effectieve asielprocedure, motiveert de bestreden beslissing dat de lidstaten overeenkomstig artikelen 9 en 14 van de Dublin III-Verordening de verplichting hebben om de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens

van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het gaat aldus niet om een vrije keuze, maar een verplichting. Dat verzoeker door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. Verder merkt de bestreden beslissing op dat het vingerafdrukkenonderzoek een resultaat type “1” opleverde, hetgeen overeenkomstig artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 betekent dat verzoeker om internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Verder wijst de Raad erop dat het Europees Hof van Justitie in de zaak C-670/16 – “*Mengesteab*” van 26 juli 2017 heeft geoordeeld:

“Uit de toelichting bij het voorstel van de Commissie [COM(2001) 447 definitief] dat tot de vaststelling van verordening nr. 343/2003 heeft geleid, volgt namelijk dat een asielverzoek als ingediend moet worden beschouwd vanaf het moment dat de intentie van de asielzoeker bij een bevoegde autoriteit kenbaar is gemaakt” (punt 90).

Ook de Nederlandse Raad van State oordeelde eerder in dezelfde zin dat niet is vereist dat “een verzoek om internationale bescherming formeel - naar nationaal recht van die lidstaat - is ingediend. Dat in de onderhavige zaak de vreemdeling zijn in Duitsland geuite verzoek om internationale bescherming nog niet had geformaliseerd, maakt dus niet dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek” (Raad van State, 18 januari 2017, 201608443/1/V3, NL:RVS:2017:74).

De praktijk die de Kroatische autoriteiten hanteren is bijgevolg in overeenstemming met de Europese regelgeving zodat, nu duidelijk blijkt dat wat betreft verzoeker een resultaat type “1” in de Eurodac-databank opleverde en dit, conform artikel 24(4) van de Dublin III-Verordening betekent dat verzoeker om internationale bescherming vroeg.

3.4. Uit het voorgaande moet worden besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder op een onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet aannemelijk werd gemaakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-Verordening. Aldus toont verzoeker niet aan dat de verweerder in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT